

ПРОЖИТО ВЖЕ СІМДЕСЯТ П'ЯТЬ!..

Великий ювілей вже близько,
Сьогодні майже він впритул,
Я голову схиляю низько
Й живу без огляду на гул,

Що мимо вух моїх проносить
Сучасний ритм безцеремонно,
Аж закриваю вуха: Досить!
Та він свердлить їх монотонно.

Два боки в кожної події,
Один – це радість, інший – смуток,
За радістю рояться мрії,
Від смутку – пустоти початок.

Сімдесят п'ять – життя прожите,
Лишилось, мабуть, зовсім мало...
Але прийшло вже нове літо,
І сподіваюсь – буде вдалим!

Зі мною тут зібрались рідні
І це для мене – справжня радість!
Не самотній я, не бідний,
Позаду зникла безнадійність!

А я сьогодні лиш бажаю –

Онуки щоб були щасливі,
Щоб мир нарешті в ріднім краї
Настав назавжди справедливий!

Я не любив себе ніколи,
Не привертав собі увагу,
Серед простих людей довкола
Старався заслужити повагу.

Піднімем келихи з ігримим
За нас сьогодні й за майбутнє,
За щирі помисли і чисті,
Та за стосунки добрі й дружні!

Дата написання вірша: 2026-05-26